

Cămășile

Grigore Vieru

A fost război.
Ecoul lui
Și-acum mai este viu.
Cămăși mai vechi, mai noi -
Amară amintire de la fiu.
De-atâtea ori fiind
Pe la izvor spălate,
S-a ros de-acum uzorul
Și, alb, bumbacul
S-a rărit în spate
Și nu le-a îmbrăcat de mult
Feciorul.
Cămăși mai vechi, mai noi -
A fost război.
Ci maica lui
De ani prea lungi de-a rândul
Tot vine la izvoare:
Ea și gândul.
Și iar luând cămășile în poală,
De cum ajunge sâmbăta,
Le spală.
Căci mâine
Fac băieții horă-n sat,
Și fete multe-s:
Câte-n flori albine.
Și-atunci băiatul ei, cel drag băiat,
Cu ce se-mbracă, bunul,
Dacă vine?

* * *

Cămașa ta e la fel
Cu cea a soldatului,
Ah, firule de iarbă,
Cum de nu bocănești pământul cu talpă
Și tu,
Cum de n-ai și tu general
Fiind la fel îmbrăcat
Ca soldatul?
Cum de-ți păstrezi mirosul,
Frumosul tău miros de iarbă?
Cum de nu miroși
A bocanc, bunăoară,
A bocanc mărșăluind?
Încotro, soldățeilor verzi,

Subțireilor?
Încotro țineți calea
Neauziți, nesimțiți?
Spre toamnă, poete,
Spre galbenul ei liniștit,
Generale!

* * *

Stau înfipite în glob
Săbioarele
Ca în pieptul pernuței
Acele.
Ce mai cârpim azi,
Omule?!
Cămașa verde
A verii,
Cămașa albă
A iernii,
Rupte și una și alta?!
Pământul zdrențuit
De puhoaie,
Spintecat de cutremure?!
Sufletul rănit?!
Stau înfipite în glob
Săbioarele.
Și-aproape că
Nu mai e loc
Pentru pana poetului.